

Redactare: Cosmin Perță
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IARU, FLORIN

Jos realitatea! / Florin Iaru. - Pitești : Paralela 45, 2019
ISBN 978-973-47-2907-4
821.135.1

Florin Iaru

JOS REALITATEA!

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparalela45.ro

Editura Paralela 45

Cuprins

Jos realitatea! / 7
Gata / 9
Despărțire / 11
Prînz în familie / 13
Poetul și numai poetul / 13
Tovarășa zilei / 15
Pe lîngă corpul fără soț / 17
Spitalul amorului / 19
Jumătate / 24
Camera principală / 26
high desidelity / 28
Dusintors / 29
O iubire contemporană / 30
La sfîrșitul lecturii / 32
Oximoronul și manivela / 34
Dansatorii / 36
Am văzut totul / 38

Săbiuța / 40
Garagația / 42
Visătoarea / 44
Schimbul de noapte / 46
Frumoasa fără corp / 48
Dragoste la zero grade / 50
Moale / 53
Contemporanul / 54
Primăvară tîmpită / 56
După-amiaza atomului / 57
În bîrlogul jivinei / 59
Inimitații / 61
Dracu din clondir / 65
Garda la steag / 67
La masa tratativelor / 68
Unde săint / 73
Nu / 75
Faliment / 76
Epilogul / 78
Lumea cealaltă / 79

Jos realitatea!

Printre poezii-furculițe, poezii-pocnitori și poezia-cetății – poezia-supozitor alunecă mîngîietor de ușor!
În loc să îmbrățișezi, în loc să-ți desfacă picioarele larg
să intre carnea, cu toată plăcerea, să sudui, să fuți,
tu violezi cartea de bucate! Sta-ți-ar în gîti!
Limba ta-i un cui. Un mîner. Ba-i o toartă.
Nu mai contează ce spui, fă-o cu artă!
Creier de cerneală pe sugativa-mbîcsită.
Cine linge prospectul alunecos al erecției pe sine se scapă.
‘Tu-i mama ei de hîrtie boțită!
Țipete grase – graffiti mînjite de rapsozi populari.
Țipete rotunjite cu sprayul pe mur!
Țipete – pe înțelesul gras al poporului –
îți îndeasă manuscrisele grase, ca pe mînă, în cur.
Cînd luna se schimonosește la mine
tăind din realitate omuleți de carton presat,
eu îmi șterg presspapierul de sexul tău imprimat...
Poezia e o rețetă de slăbit. Arta e în slujba umanității.
Un vers e foarte folositor dacă se repetă orbește!
Tot ce se poate scrie e deja vîndut, ambalat, stampilat:

limbă de hîrtie, sex creponat, buci de carton gofrat
orgasm în celofan cu aromă de pește.

Iar viața se spală pe mâini de tot ce citește.

Jos realitatea / Căci s-a prostituat!

Gata

Cine nu-i gata îl iau cu lopata.
Lopata e sora bună a cazmalei.
Ehei, cum se mai jucau ele, toată ziulica, la grădiniță.
Însă cazmaua e și sora de lapte a tîrnăcopului.
S-au iubit mult, dar laptele nu le-a dat binecuvîntarea.
Tîrnăcopul era de familie bună.
Un verișor de-al lui s-a căsătorit cu lopățica de infanterie,
iar unchiul bomfaier a fost naș.
Ce doavadă mai bună mai vreți?
Lopățica de infanterie era urmașa, în linie dreaptă,
a infanteriei, iar infanteria e regina armelor.
Și cu asta, cred eu, am spus totul.

Dar orice poveste, oricît de frumoasă,
are secretele ei de familie.
Într-o noapte ca toate nopțile,
a luat mîna grăjdărului și...
Da, acel grăjdăr care dăduse cu ciomagul după cîine.
Da, acel cîine care fugărise pisica.
Da, exact pisica aceea care venise dimineața cu un guzgan în bot.
Da, întocmai acel guzgan care se culcușise-n rastel.
Da, exact rastelul în care stătuseră cuminți

Hai, spune, cui au dat ele onorul? Pentru cine, mă rog?

Pentru acea regină a armelor care...

Pe care

vă rog eu să nu o mai pomenim.

Despărțire

Bunicule, fă-i semne cu mâna. I-e frică!

Cică nu vrea să plece! Nu vrea despărțire,
nu vrea nimica din cutia de sticlă,
bomboane de sticlă, poleială de sticlă
și-n mijloc, sticloasele patrafire
care cheful ți-l strică.

Hai, ține-ți firea! Sau cheam-o și pe bunică!
O tot ții gaia mațu' cu „mi-e frică, mie frică”...

Bunico, da' tu ce-ai, frate? Ce, te furnică?
Te-mpunge, te-nțeapă? Te mușcă? Te pică?
Te taie? Te contaminează? Te fofeză, nenică ?
Ești ditamai muieroiul, ai prins și războiul,
aibi demnitate, nu mai fă vrăji la ulcică
Că se ridică și pleacă sau doar se ridică.
Nu-nțelegi, proasta dracului, că-i gata? Adică,
nu-nțelegi că i-e frică?

Mătușă Elvira, cît ești tu de voinică,
măcar în aceste solemnne momente,
minute solemnne, pesemne,
nu vrei să mai fii, ultima dată, adorata lui mătușică?

Și acum, la plecare, nene Costică,
arată-ne cum știi tu să faci lampa mică
arată-i-l iute pe Hopa Mitică
fă-l să rîdă pe loc, neisprăvitule ludic,
și nu mai clănțăni că ți-e frică,
poate-ți dau borșul, mă, sugativă peltică.
Cînd bei și borăști și faci laba în public,
nu ți-e nici tîrșă, nici greață, nici frică.

Aoleu, Veronică, să nu-mi zici de vezică!
Tot timpul te piși cînd se-mpulică
Și se împute. Mai rabdă o clipă.
Parc-a dat strechea-n familia noastră peltică.
N-aveți răbdare? Mîncarea se strică?
Fir-ați să fiți de caro și de pică
de nu vă vîr io mîna în chică...
Hai, c-a murit. E gata, poți să faci pipilică.
Să știi de la mine, nevolnică Veronică,
nu vouă, nu vouă, nu vouă,
ci lui i-a fost frică!

Poetul și numai poetul

Hai cu poetul la deal,
cu versurile lui mici
care se-ascund, sperioase, la marginea drumului,
printre bălării.
Însă poetul e atât de dus,
că nu vede nici carul, nici osia, nici roțile poemului.
Se vede numai pe sine.
El urcă dealul poetic ducînd în brațe,
ca pe un giuvaer,
propria persoană.
Pietrele îl imploră în cor:
— Adună-ne și pe noi în versurile tale geniale!
Mărăcinii, pîrîul, PET-urile, coțofenele îl lingușesc:
— Maestre, îngăduie-ne să locuim pe vecie
în versurile tale!
Luna însăși, regină a nopții, moartă, se face mică:
— Bagă-mă și pe mine în seamă.
Universul deschide peste capul lui o pîlnie de stele.
— Dă-mi voie să exist odată cu tine, geniule!
Dar poetul trage îndîrjit carul liric la deal
și nu vrea să audă nimic.